

Arrest

nr. 274 125 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Rue Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 3 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2022.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 29 april 2022 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 23 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Eritrees staatsburger, etnisch Tigrinya en orthodox-christenen te zijn. U bent afkomstig uit de stad Adi Keyh in zoba Debub. Uw vader stierf als soldaat en uw moeder werkte als landbouwer.

U kreeg op 4-jarige leeftijd een ziekte die ervoor zorgde dat uw rug en uw borst opzwellen. Hierdoor was u regelmatig afwezig op school en u kreeg hiervoor de toestemming van de schooldirecteur die op de hoogte was van uw ziekte.

Toen u in de 5de graad zat - u was toen 12 jaar oud - moest u door uw ziekte uw opleiding definitief stopzetten. Het daaropvolgende jaar ging u elke drie maanden naar Asmara voor een medische behandeling en nadien verbleef u bij uw moeder in Adi Keyh. U besloot midden 2015 uit Eritrea te vertrekken om medische verzorging te krijgen en omdat u in Eritrea niet naar school kon gaan.

U reisde vanuit Eritrea via Ethiopië, Soedan, Libië, en Italië naar Duitsland waar u als minderjarige een verzoek om internationale bescherming indiende. Na 8 maanden in Duitsland verbleven te hebben, reisde u verder naar Frankrijk omdat u in Duitsland geen medische verzorging kreeg. In Frankrijk diende u een verzoek om internationale bescherming in en u leerde er uw huidige partner B.T.N. (CGVS 1924635, O.V. 8.931.828) kennen. Nadat uw verzoek in Frankrijk geweigerd werd en deze weigering in beroep bevestigd werd, kwam u naar België. U diende hier op 18 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw huidige verzoek legt u volgende documenten neer: uw medisch dossier uit Frankrijk en een attest omtrent uw zwangerschap.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 5904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie

over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Het feit dat u over de Eritrese nationaliteit beschikt en dat u werkelijk van Eritrea afkomstig bent, wordt niet betwist. Doch wordt benadrukt dat dit feit los staat van de vraag of u uw land van herkomst, Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten en in welke omstandigheden u leefde in uw land van herkomst. Immers, indien u Eritrea niet illegaal zou hebben verlaten, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. In dit opzicht wordt opgemerkt dat u allerminst aannemelijk maakt dat u Eritrea op illegale wijze heeft verlaten.

Vooreerst kan er omwille van volgende pertinente vaststellingen geen geloof worden gehecht aan de directe aanleiding voor uw illegale vlucht en de omstandigheden waarin u deze zou aangevangen hebben.

Er dient te worden vastgesteld dat u bij de asielinstanties in België en Frankrijk bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde over de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea. U verklaarde in België dat u Eritrea op illegale wijze verliet omdat u niet de juiste medische verzorging kon krijgen in Eritrea, omdat u er niet naar school kon gaan en omdat u thuis niets te doen had. U stelde dat u omwille van uw illegale vertrek vreesde opgesloten te worden bij een terugkeer naar Eritrea (CGVS, pg. 11). In Frankrijk beweerde u echter dat u Eritrea verlaten had nadat u door de autoriteiten gearresteerd was en door hen gedurende 8 dagen ernstig mishandeld werd (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3 & 13). Na confrontatie hiermee gaf u als uitleg dat u in Frankrijk valselijk had verklaard dat u meerderjarig was op het moment van uw vertrek uit Eritrea en dat u hierdoor verplicht was om iets te zeggen over een arrestatie of militaire dienst (CGVS, pg. 20). Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u hieromtrent reeds te kennen gegeven dat u in Frankrijk valselijk verklaard had meerderjarig te zijn omdat uw aanvraag voor medische verzorging geweigerd of bemoeilijkt werd omwille van uw minderjarige leeftijd (CGVS, pg. 18 & 19). Dergelijke verschoningen overtuigen het CGVS niet. Het is op zich reeds weinig aannemelijk dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming valselijk zou verklaren dat u meerderjarig bent aangezien uit de dagelijkse praktijk het tegengestelde blijkt, nl. dat verzoekers om internationale bescherming eerder valselijk verklaren minderjarig te zijn uit overweging dat dit hun kansen op internationale bescherming net vergroot. Bovendien vormt uw verklaring dat u in Frankrijk stelde meerderjarig te zijn omdat uw aanvraag voor medische verzorging er als minderjarige zou worden afgewezen, louter een blote bewering die niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt. Uit informatie van MOCHA (het Europees project: The Models of Child Health Appraised), UNICEF en de Franse overheid blijkt immers dat in Frankrijk migratiekinderen, hetzij met hun ouders of niet-begeleid, dezelfde rechten op gezondheidszorg hebben als Franse kinderen. Wat betreft minderjarige niet-begeleide verzoekers om internationale bescherming, wordt opgemerkt dat zij in aanmerking komen voor de reguliere zorgverzekering via de wet op de universele gezondheidszorg (CMU) en de opvang van niet-begeleide minderjarigen valt onder de Kinderbescherming die onder de verantwoordelijkheid valt van de departementale raad via de jeugdzorg. De vaststelling dat u in Frankrijk en België tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw leeftijd – u gaf in Frankrijk aan dat u geboren werd op 5 oktober 1995 (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 10), u bevestigde dit aanvankelijk in België en wijzigde later uw geboortedatum naar 5 oktober 1999 (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), registratie verzoek om internationale bescherming, 15/10/2019; Interview DVZ, rubrieknr. 4, 6/12/2019;) – zonder dat u hiervoor een aannemelijke uitleg kan geven, maakt bovendien dat u het CGVS geen zicht geeft op uw werkelijke leeftijd en doet vermoeden dat u bewust probeert om de asielinstanties te misleiden omtrent uw werkelijke situatie in Eritrea. Tevens ziet het CGVS niet in om welke reden u het in Frankrijk noodzakelijk achtte om louter op basis van uw valse verklaring over uw meerderjarige leeftijd een ander verhaal te vertellen over de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea.

Indien u Eritrea werkelijk illegaal zou verlaten hebben – zoals u in België beweert -, beschikte u immers al over een geldig asielmotief bij aankomst in Frankrijk. Bijgevolg ondermijnt de vaststelling dat u in Frankrijk en België een ander verhaal vertelde over de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vormt dit een concrete aanwijzing dat u bewust probeert om de werkelijke omstandigheden waarin u uw land verlaten hebt, achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

Daarnaast legde u in Frankrijk en België tegenstrijdige verklaringen af over uw gezinssituatie op het moment van uw vertrek uit Eritrea, nl. over uw relatie met uw partner B.T.N. (CGVS 1924635, O.V. 8.931.828). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarden jullie dat jullie mekaar pas leerden kennen in Frankrijk, dat jullie niet gehuwd zijn, dat hij niet wist hoe u naar Frankrijk gereisd was, dat hij niet wist wat uw moeder doet in Eritrea en dat hij niet wist of u broers of zussen had (CGVS partner, pg. 6 & 7; CGVS, pg. 7). In Frankrijk verklaarden u en uw partner, dat jullie met mekaar in Eritrea huwden in 2014, dat dit gebeurde via een gearrangeerd huwelijk van jullie families, dat jullie moeders vriendinnen waren, dat jullie mekaar terugvonden in Frankfurt en dat jullie vandaar samen op 9 december 2016 naar Frankrijk reisden en er samen een verzoek om internationale bescherming indienden (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk partner, pg. 3, 4, 11, 15 & 17; Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3, 11 & 15). U stelde dat u over uw relatie met uw partner in Frankrijk valse verklaringen had afgelegd omdat u als meerderjarige in Frankrijk makkelijker medische verzorging kon krijgen (CGVS, pg. 19). Er werd hieromtrent reeds uitgebreid aangetoond dat dit geen afdoende verschooning biedt voor tegenstrijdigheden met uw verklaringen in Frankrijk (zie supra.). Daarenboven wordt uw bewering dat u uw partner pas leerde kennen in Frankrijk verder onderuitgehaald door het feit dat uit de afname van jullie vingerafdrukken blijkt dat jullie in Frankrijk op dezelfde dag en dezelfde plaats een verzoek om internationale bescherming indienden (zie Eurodac-hits van u en uw partner in uw administratief dossier). Tevens verklaarde u bij de Belgische asielinstanties aanvankelijk dat u op 9 december 2016 vanuit Duitsland naar Frankrijk vertrokken was – waardoor u uw relaas uit Frankrijk bevestigde – en wijzigde u uw vertrek uit Duitsland naar Frankrijk pas tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS naar 2017 (CGVS, pg. 18, interview DVZ, rubrieknr. 37). De vaststelling dat u en uw partner in Frankrijk en België tegenstrijdige verklaringen aflegden over jullie gezinssituatie in Eritrea ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en vormt een bijkomende aanwijzing dat u het CGVS bewust probeert te misleiden omtrent de reële omstandigheden waarin jullie het land verlaten hebben.

Evenmin kan er omwille van volgende redenen enig geloof worden gehecht aan uw verklaringen over uw illegale vlucht uit Eritrea.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u bij de Belgische en Franse asielinstanties bijzonder tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek uit Eritrea en over uw reisroute naar Europa. U situeerde uw vertrek uit Eritrea bij de Franse asielinstanties in december 2015, terwijl u dit bij de Belgische asielinstanties in het begin of het midden van 2015 situeerde (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3, 13 & 14; interview DVZ, rubrieknr. 37; CGVS, pg. 11). Zo verklaarde u bij de DVZ dat u in december 2015 in Soedan aankwam nadat u al 10 maanden in Ethiopië had verbleven en stelde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u midden 2015 Eritrea verlaten had. Wat betreft de wijze waarop u Eritrea verliet, verklaarde u in Frankrijk dat u eerst naar Soedan reisde via Asmara en Tesseney, dat u vervolgens drie dagen in Soedan was alvorens u via Libië naar Italië reisde en dat in Italië uw vingerafdrukken genomen werden (Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pg. 3, 13, 14 & 15). Bij de Belgische asielinstanties verklaarde u echter dat u via Senafe en Serha vanuit Eritrea naar Ethiopië reisde en dat u daar enkele maanden verbleef in een vluchtelingenkamp alvorens u via Soedan en Libië naar Italië reisde. U stelde dat er in Italië geen vingerafdrukken van u genomen werden (interview DVZ, rubrieknr. 37; CGVS, pg. 12-18). Nadat u hiermee geconfronteerd werd, verwees u naar het feit dat iemand u had verteld dat het beter was om het zo te zeggen en u verwees hierbij opnieuw naar uw problemen omtrent medische zorgen (CGVS, pg. 20). Dergelijke postfactum verschoeningen overtuigen het CGVS niet. Wat betreft de toegang tot medische verzorging en het feit dat u daarom verklaarde meerderjarige te zijn in Frankrijk, werd hierboven reeds uitgebreid aangetoond dat dit geen geldige verschooning is (zie supra). Evenmin ziet het CGVS in om welke reden u op basis van advies van anderen in Frankrijk andere verklaringen zou afgelegd hebben over uw reisroute dan in België. In beide landen blijft u immers vasthouden aan het feit dat u illegaal uit Eritrea vertrokken bent. Het is bovendien vreemd dat u niet spontaan aanhaalde dat u in Frankrijk een andere reisweg had opgegeven toen u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gevraagd werd of er naast uw beweerde valse verklaringen over uw meerderjarige leeftijd in Frankrijk nog andere fouten waren gebeurd (CGVS, pg. 19).

Bijgevolg ondermijnt het feit dat u in Frankrijk en België een ander verhaal vertelde over het moment van uw vertrek uit Eritrea en uw reisroute naar Europa, op algehele wijze uw bewering dat u illegaal het land

verlaten zou hebben en versterkt dit het vermoeden dat u de werkelijke omstandigheden waarin u uw land verlaten hebt bewust probeert achter te houden voor het CGVS.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland niet te rijmen vallen met de informatie waarover het CGVS beschikt. U beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en dat u er gedurende 8 maanden als minderjarige geregistreerd was (interview DVZ, rubrieknr. 22 ;CGVS, pg. 18). Er werd omwille hiervan door Cedoca, de onderzoeksafdeling van het CGVS, een aanvraag ingediend bij de Duitse asielinstanties om informatie te verkrijgen over het verzoek om internationale bescherming dat u er zou ingediend hebben. Het CGVS kreeg hierop als antwoord dat u niet gekend bent in Duitsland (Cedoca, aanvraag derde landen Duitsland, pg. 2). Aangezien u geen enkele objectieve elementen neerlegde dat u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende én uit bovenstaande informatie blijkt dat u zelfs niet bij de Duitse autoriteiten gekend bent, kan enkel worden opgemaakt dat u bewust misleidende verklaringen aflegt omtrent uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland en u het CGVS bijgevolg in het ongewisse laat over hoe lang u in Duitsland verbleven hebt en op welke wijze u naar daar gereisd bent.

Ten slotte, is het weinig logisch dat u voor uw illegale vertrek uit Eritrea geen poging ondernam op legale wijze het land te verlaten via het verkrijgen van een vrijstelling voor de dienstplicht. Wanneer u gevraagd werd of u voor uw vertrek uit Eritrea een vrijstelling had proberen verkrijgen voor de dienstplicht, stelde dat u dit niet gedaan had (CGVS, pg. 11 & 12). U stelde tevens dat u voor uw vertrek uit Eritrea niet in het bezit was van een identiteitskaart en u evenmin een internationaal paspoort had aangevraagd (CGVS, pg. 8). Dergelijk gedrag is weinig logisch in de door u geschetste context. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u al van toen u 4 jaar oud was aan een ziekte lijdt die ervoor zorgt dat uw rug en borst opzwellen en dat de autoriteiten hiervan op de hoogte waren. Zo stelde u dat uw schooldirecteur u de toestemming gaf om afwezig te zijn voor deze ziekte en werd in een ziekenhuis in Asmara vastgesteld dat men tegen uw ziekte in Eritrea niets kon doen (CGVS, pg. 9 & 10). U blijkt bovendien wel degelijk op de hoogte te zijn dat er vrijstellingen mogelijk zijn omwille van medische problemen (CGVS, pg. 12). U vertelde echter dat u nooit een vrijstelling had aangevraagd omdat u minderjarig was en uw moeder er niet aan gedacht had om zoiets aan te vragen (CGVS, pg. 12). Dergelijke verschoning volstaat niet. Er werd hierboven reeds aangetoond dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering minderjarig te zijn op het moment van uw vertrek uit Eritrea. Bijkomend blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier) dat Eritreeërs met ernstige medische problemen in aanmerking komen voor een vrijstelling van de dienstplicht en bijgevolg ook een reispaspoort en uitreisvisum kunnen bekomen. Voor de aanvraag van een Eritrees paspoort in Eritrea dient de aanvrager volgende documenten dient voor te leggen: een steunbrief van de gemeente waar hij/zij woont, een identiteitskaart, een ingevuld aanvraagformulier en een bewijs dat de aanvrager aan zijn of haar plichten in het kader van de nationale dienstplicht voldaan heeft en deze heeft beëindigd (EASO, COI Rapport Eritrea, 2015, pg. 51-53). Paspoorten worden niet uitgereikt aan personen die ingeschakeld zijn in het kader van de nationale dienst (zowel militaire als burgerlijke dienstplicht). Voorts dienen Eritreeërs die het land willen verlaten te beschikken over een uitreisvisum. Dit visum dient aangevraagd te worden bij het ministerie van Immigratie en Nationaliteit. In beginsel worden in Eritrea enkel uitreisvisa verstrekt aan personen die ofwel hun nationale dienstplicht reeds beëindigden, dan wel personen die wettelijk vrijgesteld zijn van nationale dienstplicht (bijvoorbeeld op grond van medische motieven). Aanvragers van een uitreisvisum moeten hiertoe een identiteitskaart voorleggen, een brief vanwege de lokale administratie (Mmhdar kebabi), een bewijs van het opgegeven reisdoel, een volledig ingevuld aanvraagformulier, alsook een brief vanwege ofwel de werkgever, ofwel een bewijs van het beëindigen van de nationale dienstplicht, of een document dat aantoont dat de aanvrager vrijgesteld is van dienstplicht. Over het algemeen worden in Eritrea enkel aan volgende categorieën van personen uitreisvisa afgegeven (zonder dat de genoemde leeftijdslimieten een absolute grens uitmaken): mannen ouder dan 54 jaar, vrouwen ouder dan 47 jaar, kinderen jonger dan 13 jaar, personen die vrijgesteld zijn van dienstplicht, personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, voormalige vrijheidsstrijders en hun familieleden, vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten met een hoge positie en hun familie, en – in sommige gevallen – aan zakenmannen en sportlui. Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (uitreisvisa voor meerdere reizen worden niet verstrekt) en kunnen drie maal worden verlengd. Gelet op uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS valt u onder de categorie van personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland. U verklaarde immers dat de dokters in Eritrea niets voor u konden doen en dat er geen medicatie of behandeling voor u was in Eritrea (CGVS, pg. 10). Bijgevolg is het weinig logisch dat u geen poging ondernam om een vrijstelling voor de dienstplicht te verkrijgen om zo op legale wijze het land te verlaten, en ondermijnt dit verder uw bewering dat u op illegale wijze uit Eritrea vertrokken bent.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen waaruit onder meer manifeste tegenstrijdigheden naar voren komen omtrent de directe aanleiding voor uw vertrek uit Eritrea, uw leeftijd, uw illegale vlucht uit Eritrea, en uw gezinssituatie in Eritrea voor uw vertrek, ondermijnt op algehele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg bent u er niet in geslaagd om uw vrees voor vervolging jegens Eritrea in deze context aannemelijk te maken. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op de punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke situatie in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. U werd immers aangespoord om de waarheid te vertellen (CGVS, pg. 1 & 2) en wanneer u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdigheden kon u hiervoor geen geldige verschooning geven (zie supra.).

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing.

De door u neergelegde documenten, nl. uw medisch dossier uit Frankrijk en een attest omtrent uw zwangerschap, wijzigen niets aan bovenstaande analyse. Deze documenten verwijzen immers louter naar uw medische problemen en uw zwangerschap, die op zich niet in twijfel worden getrokken.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van uw gezondheidstoestand, dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen – nl. de ziekte waardoor uw rug en borst opzwellen - geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van uw medische problemen dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Aanvullend dient te worden opgemerkt dat het verzoek van uw partner B.T.N. (CGVS 1924635, O.V. 8.931.828) werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij het CGVS geen zicht gaf op de kernelementen van zijn asielrelaas en hij bijgevolg niet aannemelijk maakte dat hij op illegale wijze Eritrea verliet. Er werden in zijn verzoek onder meer manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld over de directe aanleiding voor zijn vertrek uit Eritrea, over zijn gezinssituatie in Eritrea voor zijn vertrek, zijn leeftijd en zijn beweerd illegale vlucht uit Eritrea. Bovendien blijkt uit zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk dat hij in Eritrea voor zijn vertrek over een Eritrees paspoort beschikte, wat sterk doet vermoeden dat hij vrijgesteld was van de dienstplicht én op legale wijze uit Eritrea vertrok. De beslissing van uw partner werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de manifeste appreciatiefout en schending van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953. van artikelen 48/3. 48/4. 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

“Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: [...]

Volgens deze bepaling moet er, rekening houdend met het specifieke profiel van verzoekster, een grondige analyse uitgevoerd worden van de relevante informatie die door verzoekster werd voorgelegd. Dit werd in casu niet correct gedaan. De verwerende partij begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van state, arrest 104.820 van 18 maart 2002) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.

In voorkomend geval, miskent het CGVS de notie van vluchteling (artikel 48/3) en die van subsidiaire bescherming (artikel 48/4); tevens is de motivatie van de bestreden beslissing onvoldoende door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoekster te weerhouden (Raad van State, nr 104.820 van 18 maart 2002).

• **Aangaande de situatie van returnees in Eritrea en de mogelijkheid om met de toestemming van de Eritrese autoriteiten het land te verlaten**

Uit de bestreden beslissing blijkt dat: [...]

De beschikbare documentatie bevestigt dat het eenvoudigweg bijna onmogelijk is Eritrea, een dictatoriale staat, met de toestemming van de Eritrese autoriteiten te verlaten: [...]

Nog steeds uit de bestreden beslissing blijkt dat: [...]

Ten eerste is de behandeling van de personen in geval van terugkeer naar Eritrea, in tegenstelling tot wat in het beslissing wordt beweerd, vrij onzeker. Inderdaad, de informatie in het dossier geeft aan (administratief dossier, p. 159): [...]

Meer, bevestigt de beschikbare documentatie dat illegale vlucht uit het land niet het enige criterium is dat in aanmerking moet worden genomen om te bepalen of een gerepatrieerde asielzoeker al dan niet met vervolging zou worden geconfronteerd indien hij/ze naar Eritrea zou worden teruggestuurd:

- EASO Eritrea National service, exit and return, september 2019 [...]

- OHCHR, “Statement of the Special Rapporteur on the situation of human rights situation in Eritrea, Mr Mohamed Abdelsalam Babiker”, 24 februari 2021 [...]

- VOA, “UN Investigator Probes Alleged Forced Return of Eritrean Refugees from Ethiopia”, 24 februari 2021 [...]

- Human Rights Concern Eritrea, “Is Eritrea a Safe Country to Which Asylumseekers can be returned?”, 2 mei 2019 [...]

- Gov UK, “Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit”, juli 2018 [...]

Het CGVS heeft in strijd met artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet niet op geldige wijze rekening gehouden met de beschikbare documentatie over Eritrea. Gelet op het risico van mishandeling in geval van terugkeer naar Eritrea, had verzoekster de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming moeten krijgen.

• **Aangaande het verzoek om internationale bescherming van Mevrouw B. in Frankrijk**

Ten eerste wijst het CGVS in de bestreden beslissing op verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster in Frankrijk en in België betreffende haar leeftijd.

In casu, legde verzoekster op verschillende momenten dat ze in Frankrijk valselijk had verklaard dat ze meerderjarig was op het moment van haar vertrek uit Eritrea om te bewijzen dat ze verplicht was in haar militaire dienst te gaan, maar ook om medische zorgen te krijgen.

Volgens het CGVS, [...]

Het CGVS moet echter rekening houden met de persoonlijke situatie van verzoekster. Aan de ene kant is verzoekster afkomstig uit Eritrea. De overgrote meerderheid van verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit Eritrea vreest dat zij verplicht zullen worden hun militaire dienstplicht te vervullen of dat zij zullen worden gearresteerd omdat zij hun dienstplicht niet vervullen. Aangezien de militaire dienstplicht pas vanaf een bepaalde leeftijd verplicht is, kan deze vrees om militaire dienst te moeten vervullen of wegens desertie te worden gearresteerd, alleen bestaan wanneer verzoeker ten minste 17-18 jaar oud is. Indien verzoekster had verklaard minderjarig te zijn, had haar vrees niet gegrond kunnen worden verklaard, aangezien de asielautoriteiten zouden hebben geoordeeld dat zij niet de militaire leeftijd had bereikt: “Omdat ik heb gezegd dat ik meerderjarig ben in Frankrijk en mensen zeiden tegen mij als je meerderjarig bent in Eritrea moet je iets zeggen over arrestatie en militaire dienst, anders meerderjarig in Eritrea is verplicht om dat te doen” (CGVS, p. 20).

Hoewel het CGVS stelt: “Indien u Eritrea werkelijk illegaal zou verlaten hebben - zoals u in België beweert -, beschikte u immers al over een geldig asielmotief bij aankomst in Frankrijk” (bestreden beslissing, p. 3). wist verzoekster niet dat zij enkel door haar illegale vertrek uit Eritrea internationale bescherming kon

krijgen. Verzoekster dacht terecht dat zij moest bewijzen dat zij verplicht was haar militaire dienstplicht te vervullen.

Aan de andere kan, wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, blijkt uit de informatie van MOCHA dat verzoekster toegang zou hebben tot medische zorg in Frankrijk (bestreden beslissing, p. 2). Deze informatie is echter niet bekend bij verzoekster. Bovendien verklaarde verzoekster dat zij zich meerderjarig had verklaard omdat, indien zij minderjarig was geweest, hadden de artsen haar niet willen opereren zonder dat haar familie daarbij aanwezig was: "Toen ik naar ziekenhuis ging de dokters vroegen mij of ik familie had, ze zeiden date en familie is nodig voor medische verzorging en ik ben toen met n. te ontmoeten en ik zei in mijn interview dat we zijn getrouwd" (CGVS, p. 18). Bijgevolg blijkt uit de door het CGVS verstrekte informatie niet dat verzoekster als minderjarige kon worden geopereerd zonder de aanwezigheid van haar familie. Het CGVS stelt alleen: "Wat betreft minderjarige met-begeleide verzoekers om internationale bescherming, wordt opgemerkt dat zij in aanmerking komen voor de reguliere zorgverzekering via de wet op de universele gezondheidszorg" (bestreden beslissing, p. 2). Verzoekster vreesde niet dat zij als minderjarige geen toegang tot zorg zou hebben. Zij vreesde dat zij geen zorg zou kunnen ontvangen zonder familie die haar zou vergezellen.

Ten tweede verwijt het CGVS verzoekster dat ze tegenstrijdige informatie heeft verstrekt over haar gezinssituatie, in het bijzonder betreffende haar partner B.T.N.. Verzoekster verklaarde echter dat zij in Frankrijk had verklaard dat zij gehuwd waren om in Frankrijk een medische behandeling te kunnen ontvangen: "Toen ik naar ziekenhuis ging de dokters vroegen mij of ik familie had. ze zeiden date en familie is nodig voor medische verzorging en ik ben toen met n. te ontmoeten en ik zei in mijn interview dat we zijn getrouwd" (CGVS, p. 18). Aangezien zij minderjarig was, achtte zij het immers noodzakelijk dat een familielid aanwezig was om haar medische verzorging te kunnen ontvangen.

Ten derde verwijt het CGVS verzoekster dat ze tegenstrijdige informatie heeft verstrekt over haar vertrek uit Eritrea en over haar reisroute. Zoals reeds uiteengezet, heeft verzoekster echter in Frankrijk verklaard dat zij met haar partner was gehuwd, meneer B.T.N.. Van toen af aan was zij verplicht met hem in Frankrijk overeenstemmende verklaringen af te leggen over haar vlucht. Zijn partner verklaarde ook in Frankrijk dat hij Eritrea via Asmara en Tesseney naar Soedan had verlaten (Administratief dossier, p. 115; B.T.N., CG. 1924635, Cedoca, aanvraag derde landen Frankrijk, pp. 16-17). Om haar verklaringen in Frankrijk in overeenstemming te brengen met die van haar partner, moest verzoekster dus een soortgelijke reis aangeven. Verzoekster heeft hierboven en in haar persoonlijk onderhoud reeds uiteengezet waarom zij andere verklaringen in Frankrijk heeft afgelegd.

In dit verband heeft Uw Raad al geoordeeld dat: [...]

Het feit dat Mevrouw B.H. in Frankrijk niet de hele waarheid heeft verteld, ontslaat het CGVS niet van de analyse van de gedetailleerde verklaringen die in België werden afgelegd. Verzoekster heeft in België de hele waarheid verteld.

• Aangaande het verzoek om internationale bescherming van Mevrouw B. in Duitsland

Over haar asielaanvraag in Duitsland, is de redenering van het CGVS niet duidelijk. In het bestreden beslissing, kunnen we lezen (pp. 3-4): "U beweerde tijdens het persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en dat u er gedurende 8 maanden als minderjarige geregistreerd was (...). Het CGVS kreeg hierop als antwoord dat u niet gekend ben in Duitsland'. Het CGVS heeft verzoekster echter nooit met deze informatie geconfronteerd. Integendeel, heeft het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud gesuggereerd dat verzoeksters verzoek om internationale bescherming in Duitsland was afgewezen: "Bovendien blijkt uit informatie in Frankrijk dat uw asielaanvragen in Duitsland geweigerd waren van u en uw vriend, datt jullie nadien naar Frankrijk kwamen" (CGVS, p. 20). De redenering van het CGVS is derhalve niet begrijpelijk. Enerzijds wordt verzoekster meegedeeld dat haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland is afgewezen. Anderzijds verklaart zij dat verzoekster in Duitsland niet bekend is.

Er is noodzakelijkerwijs een probleem. Het administratief dossier bevat niet de Eurodac-hic voor verzoekster. Bovendien blijkt uit haar administratief dossier in Frankrijk dat zij in Duitsland wel om internationale bescherming heeft verzocht. Het antwoord van Duitsland luidt (Cedoca, aanvraag derde landen Duitsland, pg. 2, administratief dossier p. 105): "B.H.A. (**mannlich**)". Gezien de informatie die verschijnt, is het vrij logisch dat Duitsland verzoekster niet in zijn databank heeft aangetroffen. Verzoekster is geen man. [...]

Het CGVS kan derhalve niet worden gevolgd wanneer zij stelt: "Aangezien u geen enkele objectieve elementen neerlegde dat u in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en uit bovenstaande informatie blijkt dat u zelfs niet bij de Duitse autoriteiten gekend bent (...)" (bestreden

beslissing, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt dat de wederpartij niet naar behoren alle beschikbare informatie over verzoekster heeft ingewonnen. Het CGVS heeft verzoekster nooit gevraagd om het bewijs te leveren van haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Verzoekster kon echter redelijkerwijs niet weten dat dit nodig was, aangezien de PO tijdens het onderhoud aangaf dat haar asielerzoek in Duitsland was afgewezen.

Daarom heeft de wederpartij artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet geschonden.

• **Aangaande het ontbreken van een poging om legaal het land te verlaten**

Volgens het CGVS is het weinig onlogisch dat verzoekster "geen poging ondernam op legale wijze het land te verlaten via het verkrijgen van een vrijstelling voor de dienstplicht" (bestreden beslissing, p. 4).

Verzoekster was echter nog minderjarig toen zij Eritrea in 2015 verliet. Ze was nooit in staat om naar school te gaan vanwege haar ziekte. Gezien haar leeftijd en gebrek aan opleiding kan haar niet worden verweten dat zij er niet aan heeft gedacht vrijstelling van militaire dienst aan te vragen, zodat zij het land kan verlaten en in het buitenland kan worden behandeld.

Bovendien is de vrijstelling van militaire dienst, die nodig is om een paspoort en een visum te verkrijgen, niet automatisch. Uit door het CGVS gerapporteerde informatie blijkt dat: [...]

In ieder geval bepaalt het CGVS ook dat: "Uitreisvisa zijn geldig voor één maand en één reis (...) en kunnen drie maal worden verlengt" (bestreden beslissing, p. 4).

Verzoekster heeft Eritrea meer dan 5 jaar geleden verlaten, zodat zij, indien zij terugkeert, noodzakelijkerwijs te lang in het buitenland zal hebben verbleven en daarvoor zal worden gestraft."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

- Stuk 3: OHCHR, "Statement of the Special Rapporteur on the situation of human rights situation in Eritrea, Mr Mohamed Abdelsalam Babiker", 24 februari 2021;

- Stuk 4: VOA, "UN Investigator Probes Alleged Forced Return of Eritrean Refugees from Ethiopia", 24 februari 2021;

- Stuk 5: Human Rights Concern Eritrea, "Is Eritrea a Safe Country to Which Asylumseekers can be returned?", 2 mei 2019;

- Stuk 6: Gov Uk, "Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit", juli 2018, pp. 42-43 en 50-53.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Te dezen blijkt dat verzoekster in Frankrijk en België manifest verschillende verklaringen aflegde inzake haar leeftijd, gezinssituatie, vertrek uit Eritrea, reisweg en asielmotieven.

Verzoekster legt bovendien geen enkel begin van bewijs neer inzake haar identiteit of nationaliteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid van haar relaas.

5. Blijkens de motiveringen van de bestreden beslissing kan geen geloof gehecht worden aan de beweerde vrees ten aanzien van Eritrea omwille van een vermeend illegaal vertrek.

De elementen van deze motiveringen zijn de volgende:

- er kan geen geloof gehecht worden aan de directe aanleiding voor verzoeksters illegale vlucht uit Eritrea en haar leefomstandigheden aldaar, gelet op verzoeksters strijdige verklaringen voor de Belgische en Franse asielinstanties inzake haar leeftijd, gezinssituatie, vertrek uit Eritrea, reisweg en asielmotieven;
- verzoeksters verklaringen omtrent haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland vallen niet te rijmen met de informatie die werd toegezonden door de Duitse asielinstanties;

- het is niet logisch dat verzoekster voor haar illegale vertrek uit Eritrea geen poging ondernam op legale wijze het land te verlaten via het verkrijgen van een vrijstelling voor de dienstplicht, aangezien uit beschikbare informatie blijkt dat Eritreeërs met ernstige medische problemen in aanmerking komen voor een vrijstelling van de dienstplicht en bijgevolg ook een reispaspoort en uitreisvisum kunnen bekomen;
- verzoeksters beweerd illegaal vertrek is ongeloofwaardig, zodat enkel besloten kan worden dat zij het land op legale wijze heeft verlaten en zij bijgevolg bij terugkeer geen vrees dient te koesteren;
- verzoeksters gezondheidstoestand houdt geen verband met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève;
- het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters partner B.T.N. werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (toegevoegd aan het administratief dossier) omdat hij bij verweerder geen zicht bood op de kernelementen van zijn asielrelaas en hij bijgevolg niet aannemelijk maakte dat hij op illegale wijze Eritrea verliet.

De voormelde vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn terecht en pertinent.

6. Inzake haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk stelt verzoekster in het verzoekschrift dat zij in Frankrijk valse verklaringen heeft afgelegd over haar leeftijd, gezinssituatie, vertrek uit Eritrea en reisroute om te bewijzen dat zij verplicht was in militaire dienst te gaan, alsook om medische zorgen te krijgen in Frankrijk.

Te dezen dient benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Franse en vervolgens de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De asielzoekster draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor het volledig en gedetailleerd communiceren van alle feitelijke gegevens die relevant zijn ter ondersteuning van haar asielrelaas.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen afgelegd in het kader van beide procedures te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers "specifieke informatie" conform artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters tegenstrijdige verklaringen aangaande haar leeftijd, gezinssituatie, vertrek uit Eritrea en reisroute voor de Franse en Belgische asielinstanties doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielmotieven.

De blote bewering dat verzoekster als minderjarige in Frankrijk geen medische verzorging zou krijgen en daarom voor de Franse asielinstanties een valse geboortedatum verklaarde, is niet van die aard om haar tegenstrijdige verklaringen inzake haar leeftijd te verschonen. Immers, in de bestreden beslissing wordt - op basis van de beschikbare informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier - terecht gewezen op het feit dat migratiekinderen in Frankrijk, hetzij met hun ouders of niet-begeleid, toegang hebben tot gezondheidszorg. Dat verzoekster op basis van eigen (foutieve) veronderstellingen inzake toegang tot de gezondheidszorg voor de Franse asielinstanties een valse, meerderjarige leeftijd zou opgeven, kan niet worden aanvaard.

Daar waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat haar vrees om de militaire dienstplicht te vervullen ongegrond kon worden verklaard in Frankrijk indien zij haar ware minderjarige leeftijd had opgegeven, kan dit evenmin de bedrieglijkheid van haar verklaringen herstellen. Immers, verzoekster bleef, nadat haar verzoek om internationale bescherming werd geweigerd in Frankrijk, ook in de beroepsprocedure vasthouden aan deze bedrieglijke geboortedatum. Wat betreft de stelling van verzoekster in het verzoekschrift dat zij niet wist dat zij enkel door haar illegale vertrek uit Eritrea internationale bescherming kon krijgen en dacht dat zij moest bewijzen dat zij haar militaire dienstplicht

moest vervullen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster bereid is bedrieglijke verklaringen af te leggen aangaande haar persoon, gezinssituatie en asielmotieven teneinde een internationale beschermingsstatus te bekomen.

Ook de stelling dat verzoekster door de dokters in Frankrijk verteld werd dat zij vergezeld moest zijn van familie om medische verzorging te krijgen, betreft een louter blote bewering, die overigens niet te rijmen valt met verzoeksters andere bewering dat ze meerderjarig diende te zijn om medische verzorging te verkrijgen. Haar uitleg kan geenszins rechtvaardigen dat verzoekster (alsook haar partner B.T.N.) bedrieglijke en strijdige verklaringen aflegde aangaande de gezinssituatie, meer bepaald inzake het gegeven dat zij en B.T.N. elkaar in Eritrea, dan wel in Frankrijk leerden kennen, zij al dan niet gehuwd zijn in Eritrea en al dan niet samen vertrokken zijn uit Eritrea.

Wat betreft haar tegenstrijdige verklaringen voor de Belgische en Franse asielinstanties aangaande haar vertrek uit Eritrea en reisweg, oppert verzoekster dat zij in Frankrijk had verklaard dat zij met B.T.N. gehuwd was en bijgevolg verplicht was om overeenstemmende verklaringen af te leggen over haar vlucht en reis. Verzoekster gaat eraan voorbij dat haar bewering dat ze B.T.N. pas in Frankrijk leerde kennen, mede wordt onderuitgehaald door het feit dat uit de afname van hun vingerafdrukken blijkt dat zij in Frankrijk op dezelfde dag en plaats een verzoek om internationale bescherming indienen (zie Eurodac-hits, toegevoegd aan het administratief dossier), zoals in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt. In navolging van verweerder dient tevens vastgesteld dat verzoekster bij de Belgische asielinstanties aanvankelijk verklaarde dat ze op 9 december 2016 vanuit Duitsland naar Frankrijk ging – hiermee haar relaas uit Frankrijk bevestigend – en haar vertrek uit Duitsland pas tijdens haar persoonlijk onderhoud wijzigde naar 2017 (verklaring DVZ van 6 december 2019, punt 37; notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Verder haalt verzoekster in het verzoekschrift aan dat haar verklaringen zoals afgelegd en genoteerd in België de waarheid zijn. Het volharden in één versie van de feiten is echter onvoldoende om de veelvuldige en manifeste vastgestelde strijdigheden te weerleggen.

De op essentiële punten flagrante en talrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekster afgelegd voor de Belgische asielinstanties en de verklaringen afgelegd tegenover de Franse asielinstanties ondermijnen wel degelijk de geloofwaardigheid van de voorgehouden vluchtmotieven.

Ook het loutere gegeven dat verzoeksters verzoek in Frankrijk werd geweigerd, vormt een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van de aangehaalde asielmotieven.

7. Daar waar verzoekster hekelt dat verweerder niet de moeite heeft genomen om haar te confronteren met het antwoord van de Duitse asielinstanties, blijkt uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat de *protection officer* heeft gesuggereerd dat haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen (*“Bovendien blijkt uit informatie in Frankrijk dat uw asielaanvragen in Duitsland geweigerd waren van u en uw vriend, dat jullie nadien naar Frankrijk kwamen?”*, *“Dat heb ik niet gezegd.”*, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20), dat de *protection officer* zich tijdens het persoonlijk onderhoud van 5 juli 2021 baseerde op de informatie afkomstig van de Franse asielinstanties (*“entretien/(proposition de) décision”* van 22 november 2017, p. 9) en dat het antwoord van de Duitse asielinstanties dateert van na het persoonlijk onderhoud, namelijk 30 juni 2021. Dit verklaart overigens waarom enerzijds wordt meegedeeld dat verzoeksters verzoek in Duitsland werd afgewezen en anderzijds dat verzoekster in Duitsland niet bekend is, zoals verzoekster in het verzoekschrift opwerpt.

Te dezen dient opgemerkt dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat verweerder een verzoekster vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt. Het loutere feit dat verzoekster met bepaalde tegenstrijdigheden niet zou zijn geconfronteerd doet geen afbreuk aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard.

Daarenboven geniet verzoekster in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten, wat zij echter naliet (dienstig) te doen.

Verzoekster stelt louter dat de Eurodac-hit zich niet in het administratief dossier bevindt, terwijl uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat deze wel degelijk in het administratief dossier zit (Eurodac-hit, searched date: 15/10/2019). Daarnaast meent ze dat het logisch is dat ze in Duitsland niet is aangetroffen

in de databank aangezien daar in het antwoord van de Duitse asielinstanties naar haar wordt verwezen als zijnde een man (männlich). In navolging van verweerder (in de verweernota) dient vastgesteld dat dit een materiële vergissing betreft, die geen afbreuk doet aan de terechte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande haar vermeend verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Samen met verweerder dient bovendien ook vastgesteld dat verzoekster tot op heden geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd aangaande haar beweerde verzoek om internationale bescherming in Duitsland; indien verzoekster een verzoek om internationale bescherming zou hebben ingediend in Duitsland komt het passend voor dat verzoekster een begin van bewijs inzake dit verzoek en daaraan verbonden verblijf in Duitsland bijbrengt.

8. Aangaande het ontbreken van een poging om legaal het land te verlaten, verwijst verzoekster naar haar (op dat moment) minderjarige leeftijd en gebrek aan opleiding. Verzoekster stelt voorts onder verwijzing naar informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat de vrijstelling van militaire dienst niet automatisch gebeurt. Daarnaast verwijst ze naar een passage uit de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat uitreisvisa geldig zijn voor één maand en één reis, en betoogt ze dat ze Eritrea meer dan 5 jaar geleden heeft verlaten zodat zij, in geval van terugkeer, noodzakelijkerwijs te lang in het buitenland zal hebben verbleven en daarvoor zal worden gestraft.

Samen met verweerder, en gelet op bovenstaande vaststellingen, dient hernomen dat verzoekster geen eenduidig zicht biedt op haar ware leeftijd en dat bijgevolg geen geloof wordt gehecht aan haar bewering dat zij op het moment van haar vertrek uit Eritrea in 2015 minderjarig zou zijn geweest.

Verzoekster doet voorts met haar persoonlijke vergoelijkungen en excuses in het verzoekschrift geen afbreuk aan de terechte conclusie in de bestreden beslissing dat, gelet op haar verklaringen inzake de afwezigheid van medicatie en behandeling in Eritrea, niet kan worden aangenomen dat zij, die valt onder de categorie van personen die een medische behandeling nodig hebben in het buitenland, geen enkele poging ondernam om een vrijstelling voor de dienstplicht te verkrijgen om zo op legale wijze het land te verlaten.

Wat betreft de bewering in het verzoekschrift dat uitreisvisa slechts één maand geldig zouden zijn, blijkt uit de in de bestreden beslissing geciteerde informatie dat deze termijn betrekking heeft op het moment van vertrek, meer bepaald de periode waarin men het land kan/moet uitreizen, en niet de duur van het verblijf in het buitenland. In de verweernota wordt terecht gewezen op de relevante passage in het rapport *“EASO Country of Origin Information Report – Eritrea. Country Focus”* van mei 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt (*“Exit visas cost 200 nakfa and are valid for one month and one trip out of the country. They can be extended three times for one month. The date on which the individual will leave Eritrea is fixed, but a return is possible at any time (449)”*, p. 53; *“Uitreisvisa kosten 200 nakfa en zijn geldig gedurende één maand en voor één reis uit het land. Ze kunnen drie keer met een maand worden verlengd. De datum waarop de persoon Eritrea zal verlaten staat vast, maar een terugkeer is op elk moment mogelijk (eigen vertaling)”*).

9. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster als terugkerende asielzoeker wel vervolging riskeert in geval van terugkeer naar Eritrea. Zij citeert uit *“EASO Eritrea National service, exit and return”* van september 2019 en uit stukken 3-6 die zouden bevestigen dat het bijna onmogelijk is Eritrea met toestemming van de Eritrese autoriteiten te verlaten, dat de behandeling van personen in geval van terugkeer naar Eritrea vrij onzeker is, en dat illegale vlucht uit het land niet het enige criterium is dat in aanmerking moet worden genomen om te bepalen of een gerepatrieerde asielzoeker al dan niet met vervolging zou worden geconfronteerd indien hij naar Eritrea zou worden teruggestuurd.

Er dient te worden vastgesteld dat stukken 3 en 4 handelen over het repatriëren van Eritrese vluchtelingen die in de Ethiopische Tigray-regio verbleven en die door de Eritrese autoriteiten zelf werden teruggehaald, met andere woorden een specifieke situatie die geenszins vergelijkbaar is met die van verzoekster.

Het rapport van 2 mei 2019 van Human Rights Concern Eritrea (stuk 5) spreekt van problemen bij terugkeer in het geval van Eritreeërs die illegaal het land verlieten of *“ontsnappen”* (in tegenstelling tot verzoekster) en over speciale aandacht van de autoriteiten voor eventuele oppositieactiviteiten van de terugkeerders (waarvan geen sprake bij verzoekster). *“Gov Uk, Country Policy and Information Note - Eritrea: National service and illegal exit”* van juli 2018 (stuk 6) maakt dan weer melding van eventuele problemen voor terugkeerders al naargelang hun leeftijd, activiteiten voor en na het verlaten van het land, bepaalde oppositie- of andere affiliaties en de aard van hun vertrek of *“ontsnapping”*, alsook de hulp die ze daarbij kregen. Verzoekster toont niet aan een dergelijk profiel te hebben. Noch uit de landeninformatie

in het administratief dossier noch uit de stukken bij het verzoekschrift kan blijken dat Eritreeërs die legaal het land verlieten - aldus met toestemming van de Eritrese autoriteiten - vervolgingsproblemen zouden kennen bij terugkeer.

10. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel gelet op voorgaande geheel in gebreke blijft. Verzoekster slaagt er niet in de terechte en pertinente motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

11. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	W. MULS
-----------------	---------